

Èxode de mossos cap a les policies locals

Centenars d'agents proven de moure's en convocar-se places arran del decret que avança la jubilació als urbans

Les policies municipals més petites, en risc per una sentència del Tribunal Suprem que veta els interins

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS

Tortosa

Meritxell Roigé
"Prioritzo el govern amb ERC, sense descartar res"

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIVENDRES • 9 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15084 - AVUI / Any XLI. Núm. 13954 - EL PUNT

Vaga indefinida dels vigilants de l'aeroport del Prat

UNITS • Els treballadors rebutgen gairebé per unanimitat l'última proposta de l'empresa

CUES • Consideren abusius els serveis mínims del 90%, que evitaren les grans aglomeracions

Un treballador de Trablisa, adjudicatària de la seguretat, en el moment de votar la proposta de l'empresa ■ ACN

Europa - Món

P26

L'ONU recomana menjar menys carn contra el canvi climàtic

Aconsella que es consumeixin més vegetals i reclama polítiques per reduir el malbaratament d'aliments

Europa - Món

P25

Salvini fractura el govern i vol eleccions

La Lliga lidera els sondejos a Itàlia i podria aliar-se amb els postfeixistes

Entrevista Joan Rigol

P16,17

Expresident del Parlament

"Cal autocrítica, perquè no anem pel camí correcte"

El meu país Juan-José López Burniol

"No hi ha comunitat humana que pugui construir un futur inclusiu sobre la desafecció recíproca de bona part dels seus membres"

P14

LES SÈRIES. Tira més un pèl de figa que una maroma de barco / A l'espai cal un bolígraf especial per escriure P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

La vinyeta

Fer

600 llepaculs i un populatxo

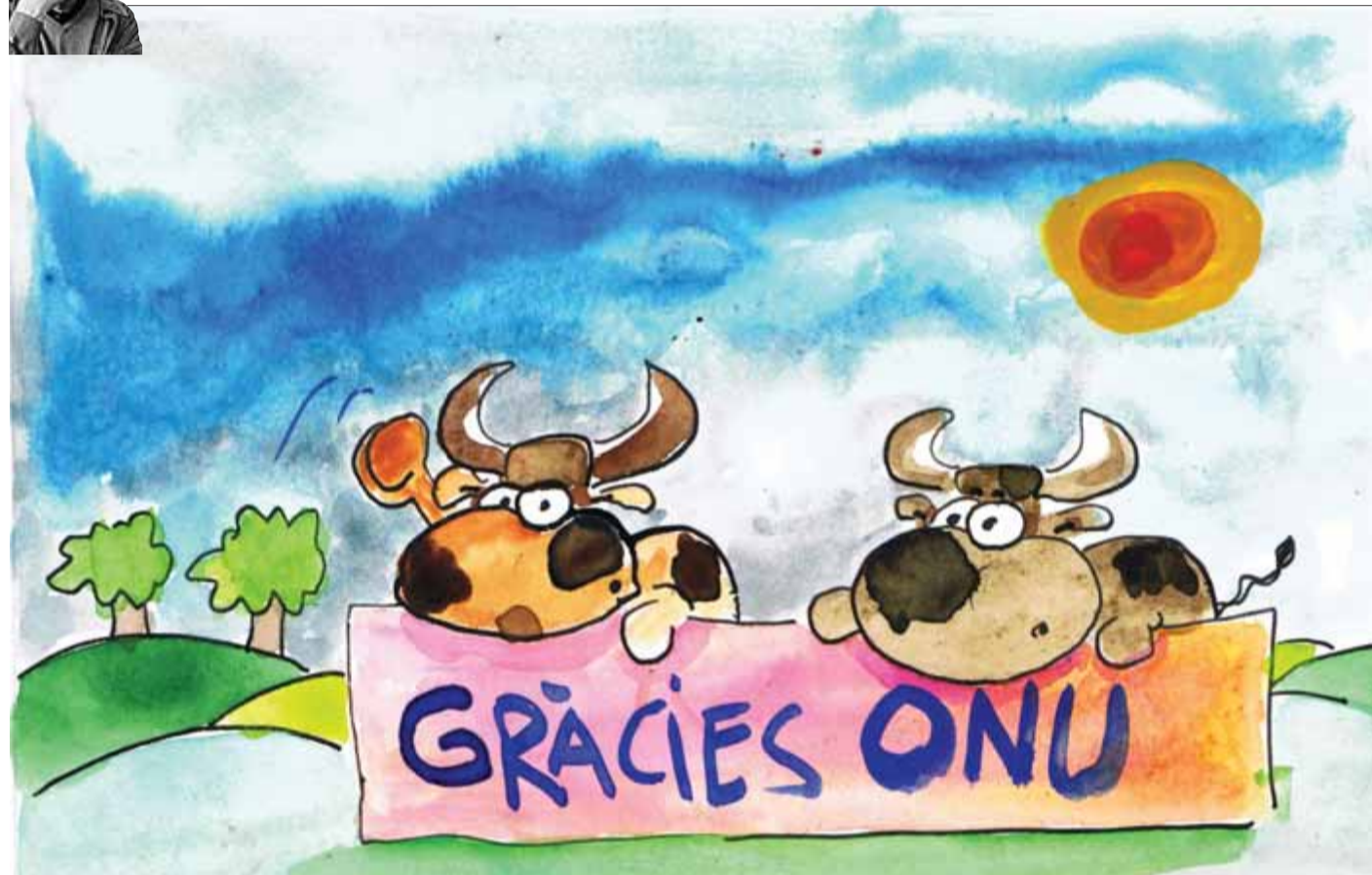
Segons la reina Leticia, enguany han tingut més convidats que mai a la recepció que convoquen a Mallorca per ser honorats ella, el seu marit Borbó i les dues nenes. Sembla ser que hi van anar sis-cents persones, triades per ells mateixos entre els que consideren els més influents, rics, famosos o el que sigui de l'illa. Fer la pilota a la monarquia és una tradició tinguda per molt convenient des de temps immemorials, o sigui que, en aquest sentit, no hi ha hagut novetat.

Entre els que no hi van anar hi ha quatre grups de mallorquins. El majoritari, que ni se'n va assabentar o se li enfotia. Un segon grup, poc nombrós, però molt més interessant, com els representants institucionals de MÉS i Podem; el jutge del cas Nóos o els voluntaris d'Open Arms, que tot i ser convidats (per haver estat premiats al llarg d'aquest any) no s'hi van presentar, deixant fatal, per exemple, els representants sindicals de CCOO i UGT,

No van veure la família Borbó ni la seva cort estiuenca, però sí que van ser atesos per la policia, que els va confiscar megàfons

que sí que eren allà fent de plebeus agraits. Un tercer contingent no havia estat convidat, però s'hi va presentar igualment amb banderes republicanes i estelades, a més de xiulets i pancartes. No van veure la família Borbó ni la seva cort estiuenca, però sí que van ser atesos per la policia, que els va confiscar megàfons i els pals de les banderes, a més de recordar-los quin idioma defensen els policies, el rei, la reina i les nenes i quin no.

I encara queden els més estranys. Hi havia un grup que, tot i no ser tingut en compte per la casa reial –que, òbviament, no els considera ningú–, es va instal·lar a la part exterior del palau per manifestar-se a favor de la monarquia i donar-los les gràcies per uns serveis no concretats. I així, mentre el rei feia la seva festa dins del palau, amb menjar, beure i sis-cents llepaculs, ells es van passar tota l'estona a fora al carrer cridant "Visca el rei!" i agitant banderetes. Tot plegat, amb la lloable missió que no es perdi mai la distinció entre el poble i el populatxo.

Ombres d'estiu

Imma Merino

Amb una destrat esmolada

No podia ser d'una altra manera: des que va retrobar-la a Iuriatin, Givago visita Lara i comencen a viure l'amor al qual van renunciar quan es van conèixer en un hospital militar durant la guerra contra els alemanys. Ell se sent culpable i es turmenta pensant en Tònia, la seva esposa, a quin tant estima. Vol deixar Lara, però no pot. Ella, sense voler retènr-lo, el comprèn. Pasternak també fa que els lectors compreguem Givago. Un dia, mentre va a cavall entre Varkino i Iuriatin, els seus dubtes resten, però, en suspens: "Ni un pas més, camarada doctor! (...) Ha mort l'infermer del nostre destacament. Quedeu mobilitzat per l'autoritat a títol de treballador metge." Ha sigut segrestat pels "Germans del Bosc".

Durant uns dos anys, abans no acabí la guerra civil, Givago serà el metge d'un grup de partisans revolucionaris i tindrà constància de les accions despietades dels blancs contrarevolucionaris, però també dels roigs. Hi ha passatges esfereïdors. Un dia arriba al campament dels Germans del Bosc un home horriblement mutilat: "Li ha-

“Decapita la seva dona i els tres fills amb la mateixa destrat amb la qual havia tallat les joguines

vien amputat el braç dret i la cama esquerra (...) Li havien lligat a l'esquena les parts amputades com uns afegits monstruosos i sangonents, junt amb un cartell que, entre els pitjors insults, deia que allò havia estat fet en represàlia dels excessos comesos per un destacament roig, amb el qual els Germans del Bosc no tenien cap mena de relació." Abans de morir, l'home va ser capaç de dir: "Vosaltres no en sabeu res, aquí al bosc. Però a ciutat tot és

plorar. Cremen els homes per posar el ferro roent; es fan corretges amb la pell dels homes vius."

Givago també observa com la guerra du a la bogeria. Un partisà, Pamfil Pàlikh, té al·lucinacions tement que els pot passar, a la seva dona i els seus tres fills. Quan la seva família pot instal·lar-se a prop del campament, l'home comença a restablir-se. Amb una destrat ben esmolada, talla joguines de fusta per als seus nens: ossos, galls, llebres. Però, de nou ombriu, les aparicions li revenen en saber la decisió dels caps de separar-se de les famílies en considerar que exerceixen una influència nociva en la moral dels partisans. Poc després de sentir el testimoni de l'home mutilat, Pamfil Pàlikh decapita la seva dona i els tres fills amb la mateixa destrat amb la qual havia tallat les joguines. Va imaginar que, si el agafaven, els seus familiars serien sotmesos a lentes tortures fins a la mort. Mentre els membres del soviètic no sabien què fer-ne, un dia a trenc d'alba va desaparèixer del campament, "igual com fugí de si mateix un animal enfollit".

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/84otf9>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Cornuts i pagar el beure

Som ben aplicats, nosaltres. Ho dic perquè, tal com es va saber ahir, es veu que el Departament d'Economia de la Generalitat ha ordenat a la resta de conselleries que continguin la despesa i que, a partir d'ara, no només no en facin cap que no estigui pressupostada sinó que a les empreses públiques els ha ordenat un ajust pressupostari del 6%. I ja saben vostès que quan es diu això d'un "ajust pressupostari" és un eufemisme per demanar-los que, en realitat, facin retallades. Som ben aplicats, nosaltres. Expliquen els del departament d'Aragonès que tot això passa per culpa del govern de Madrid, que com que està en funcions (i fa tota la sensació que hi estarà durant molts mesos, vist el sidral que tenen muntat) no ha actualitzat la bestreta que ha de pagar a la Generalitat i que, com que s'ha de treballar amb els números del 2018, això són 874 milions de menys que rebrà la

“Ni a Catalunya ni a Espanya hi ha pressupostos, i nosaltres, aplicats com som, ja tornem a les retallades

Generalitat. I això, sumat al fet que la reforma de Montoro sobre l'IVA repercutirà també en 482 milions de menys, farà que la Generalitat deixi d'ingressar aquest any uns 1.300 milions. El vicepresident Aragonès ja es veu a venir que això no es resoldrà en els propers mesos i, aplicats com som, ni que la culpa sigui de la paràlisi política

espanyola, nosaltres ja fem ajustos (això que jo en dic retallades). Som ben aplicats, nosaltres. I més encara quan, vist el panorama en el govern català, de lliçons en poden donar poques. Amb una suposada majoria independentista al Parlament, el cert és que el govern català ja fa dos anys que és incapaç d'aprovar uns pressupostos. Els darrers van ser els del 2017, i ni l'any passat ni aquest els comptes del govern s'han pogut actualitzar. Essent així, Pedro Sánchez es limita a dir que mentre no hi hagi govern no hi pot fer res (i somriu per sota el nas mentre fa aquest xantatge) i Aragonès ja fa dies que també ens adverteix (a nosaltres, a la CUP, al PSC, als comuns...) que si no hi ha pressupost a Catalunya el més normal seria anar a eleccions. I mentrestant, vostè i jo (que som els administrats) anem fent allò de cornuts i pagar el beure. Per partida doble, ara, de tan aplicats que som.

De reüll Marta Monedero Trump i les 'manades'

Després de la trentena de morts a Dayton i El Paso, Trump vol aplicar ara la pena de mort als autors de tiroteigs amb biaix racista. Pel president nord-americà, la culpa és dels videojocs i dels malats mentals que premem el gallet, no de les armes. Amb una retòrica allunyada de la gestió dels atacs de Nova Zelanda ("Els són nosaltres", va dir la primera ministra, Jacinda Ardern, sobre el mig centenar de morts en dues mesquites), Trump s'ha dedicat a fomentar l'odi durant tot el mandat. Un seguidor seu fins i tot va cridar en un míting "deporta-la!" en referir-se a una congressista contrària a les idees del mandatari i ell no va parar-li els peus.

L'odi i el menyspreu es poden instigar de formes diferents

Trump evita parlar de *the elephant in the room*, el control de les armes. I ho seguirà fent si obté la reelecció, per molt que ressonin veus com la de Rihanna, qui clama que els EUA són un país on és més fàcil aconseguir un Kalàixnikov que un visat. Trump atia activament la ràbia, la divisió i el menyspreu. Però hi ha una altra manera de fer, menys evident, que també és inacceptable. Per què el jutge no va posar d'entrada els membres de La Manada a la presó? Per què quatre dels violadors de Bilbao sortien del jutjat gallejant el cap de setmana passat? Per aturar les agressions sexuals múltiples, cal posar fi a la tolerància social cap a xacres com la pornografia i la prostitució, i reformar un sistema judicial que s'enfoca en la resistència de l'agredida a la violència.

Les cares de la notícia

PRIMER TINENT D'ALCALDE DE BARCELONA

Jaume Collboni Contra les emissions

Barcelona s'ha convertit en la ciutat amb la desena xarxa de recàrrega per a vehicles elèctrics més gran del món i la més gran d'Europa pel que fa a les motocicletes. Actualment la ciutat disposa de 503 punts de recàrrega, als quals se n'hi afegiran 100 més en els propers quatre anys.

MINISTRE DE FOMENT EN FUNCIONS

José Luis Ábalos Deixadesa culpable

La nova vaga indefinida que han iniciat els treballadors encarregats de la seguretat de l'aeroport del Prat és, a més d'un conflicte laboral concret, una nova prova de la deixadesa històrica amb què l'Estat tracta una infraestructura cabdal per a Barcelona i Catalunya.

DIRECTOR DEL TEATRE GAUDÍ DE BARCELONA

Ever Blanchet Dotze estius seguits

Ever Blanchet va obrir el Teatre Gaudí Barcelona la tardor del 2007. Mai més ha tancat. En aquell moment també dirigia el Versus. Ara, tant el TGB com el Versus Glòries (tot i que ha canviat la gestió) i el Maldà permeten que els barcelonins no es quedin sense teatre a l'agost. Suen i omplen.

EDITORIAL

Cap a una policia integral

Després de la il·lusió que va generar l'entrada en servei d'un cos policial nou, en aquests moments, dues dècades després, les dades indiquen que centenars de mossos d'Esquadra aspiren als concursos que convoquen les policies locals, concursos cada cop més habituals arran de l'aprovació del decret que permet als agents locals jubilar-se als 60 anys i que ha minvat les plantilles dels ajuntaments. Segurament no hi ha un motiu únic pel qual els agents dels Mossos miren de passar-se a les policies locals, en un fenomen, també és cert, que ja s'havia donat en, per exemple, guàrdies civils. Però, a més del propi estrès d'una professió com aquesta, els sindicats apunten al fet que hi ha promeses incomplertes en l'àmbit laboral, tant pel que fa a la retribució com a la possibilitat de progressar. També hi deu haver un cert cansament pel fet que la seva feina és massa sovint motiu de discussió política –la crisi de narcopisos i manters a Barcelona en seria un darrer exemple– o pel fet que en molts casos no tenen el suport judicial necessari.

Ara, tot i això, estem parlant d'una policia que, tot i els seus possibles errors, aplica un model dels més moderns d'Europa, com es demostra en el fet que té una unitat de mediació o càmeres a les comissaries. Per tant, el fet ha de tenir més a veure amb una mobilitat provocada pel cansament en les condicions, de tot tipus, que en la imatge del cos, tot i haver tingut problemes d'aquesta mena. En tot cas, el model policial català hauria d'avançar cap a una major professionalització de les policies locals petites –que ara, a més, veuen com una sentència els prohibeix els interins– i cap a un model integral que aglutini el millor de cada cos.

Tal dia com avui fa...

1 any

Suport a Forcadell
Tractorada fins a la presó del Catllar per demanar l'alliberament de la presidenta del Parlament, Carme Forcadell.

10 anys

Dol a l'Espanyol
Dani Jarque mor fulminat per un atac de cor a la seva habitació d'hotel a Itàlia. L'equip suspèn la gira i torna avui a Barcelona.

20 anys

Cas Pinochet
El Regne Unit estudia processar Pinochet si l'Estat espanyol hi renuncia. La fiscalia de la corona ordenaria que s'investigués l'exdictador

Full de ruta

David Portabella

Macron busca novel·listes

Emmanuel Macron ha ordenat al seu Ministeri dels Exèrcits que ocupi l'estiu en la contractació de mitja dotzena d'escriptors de ciència-ficció perquè imaginin quins podrien ser els futurs escenaris de conflicte. La cèl·lula rep el nom de *Red Team* i la missió de les plomes serà imaginar situacions i amenaces que els exèrcits no són capaços de prevenir i "proposar escenaris disruptius" per a la seguretat nacional francesa. Si bé els francesos ja somniaven a tenir els seus contemporanis Jules Verne i Herbert George Wells tancats en una biblioteca imaginant quina podria ser la propera guerra dels mons, Macron els ha decebut: els relats dels escriptors no podran ser llegits perquè no seran considerats obres de creació i es classificaran com a secret de defensa. On tota creació de ficció es pot llegir sense censura és a Madrid, on Pedro Sánchez sap que el proteccionisme francès no s'entén. El problema estiuenc a Madrid no és el reclutament

Si França recluta escriptors de ciència-ficció per imaginar perills, Sánchez monopolitza la ficció amb títols com 'La investidura es guanya si et reuneixes amb qui no té escó'

d'escriptors de ciència-ficció, sinó que Sánchez monopolitza la ficció fins a ofegar la imaginació de les plomes locals. Tot i que a les llibreries només hi figura com a autor de *Manual de resistència* i no va ser escrit per ell sinó per Irene Lozano (a vegades *the real Spain* és ser el negre del president espanyol i no firmar), viure en funcions aguditzada la devoció per la ficció més extrema de l'inquilí de La Moncloa amb títols que per ara només li compren els lectors incondicionals que no temen trames inversemblants. Si en la seva segona investidura fallida ja va llançar al mercat el seu *Catalunya té un problema de convivència però cada Sant Jordi ho dissimula molt*, l'estiu està sent prolífic amb títols com ara *Vull governar sol i li dic govern a la portuguesa perquè sona millor* o *La investidura s'aconsegueix si et reuneixes amb tothom que no té un escó al Congrés*. Són títols llargs i poc comercials, però així és la gran novel·la espanyola contemporània de ciència-ficció: s'escriu dia a dia i no necessita els novel·listes que busca Macron.

Tribuna

Enric Ramionet. Periodista

Més savis

La nostra és una societat contradictòria i feixuga, i fins que la indignació no ens eleva prou col·lectivament i no notem l'impuls de l'esperança no és fàcil de mobilitzar. L'1 i el 3 d'octubre en són exemples claríssims. Ara mateix, però, no només s'han esvaït les esperances sinó que la indignació sembla que ha estat substituïda per la resignació i el desconsort. Només la injustícia feridora i humiliant dels presos i dels exiliats manté una certa tensió i impedeix l'abandonament general. Abans del xoc, els més optimistes de l'indret deien que la democràcia espanyola no es podia oposar a un moviment cívic i pacífic sense autodestruir-se, sense degradar-se.

ÉS OBVI QUE VAN ERRAR de ple; la democràcia espanyola no només ha baixat uns quants graons en l'escala de la degradació sinó que ha permès que en la seva carcassa política formal s'obrís una escaleta prou àmplia perquè emergissin les pulsions feixistes que, probablement, des de l'origen es

mantenien ocultes entre les vísceres del sistema. Creix la repressió, l'autoritarisme, l'arbitrarietat, la discriminació i, a la vegada, les raons, les motivacions i la solidesa de les ànsies independentistes, encara que de moment no trobi canals per expressar-ho. Tot arribarà. Hem estat testimonis –i víctimes– de com el poder i el sistema es defensen; com es construeix i s'imposa una realitat paral·lela, com es criminalitza un moviment pacífic; hem vist quin ha estat el paper dels grans mitjans de comunicació, les grans empreses o la corona, i també què es pot esperar de l'Europa dels estats, els interessos i la hipocresia. Hem vist que això que s'anomena democràcia és un sistema de poder amb principis molt vagues, i fins a quin punt el règim del 78, el de corrupció estructural, el de les portes giratòries, el de les múltiples complicacions entre poder polític, econòmic i mediàtic, està dispostat a tot per sobreviure. I com el poder econòmic en majúscules, aquesta cosa imprecisa i fosca que actua instintivament en de-

fensa de l'ecosistema que l'afavoreix, proporciona quan cal: Trumps, Bolsonaro, Salvini o Abascals, per donar resposta al desconcert, la misèria i la frustració.

EN ELS DARRERS TEMPS, des de l'aportell, fins al paperàs de la justícia, passant pel cinisme dels periodistes de la cort, hem vist més mons escruixidors que el replicant de Blade Runner i no hauríem de deixar que la nostra experiència acabi perduda com llàgrimes sota la pluja. Hauríem d'haver esdevingut no només molt més savis i republicans sinó també molt més revolucionaris. Hem vist i sabem prou coses per notar, fàcilment, que la força de la indignació ens eleva i ja només ens queda buscar l'esperança i el projecte que ens ha d'empènyer endavant. Que l'adversari sigui un règim corrupte, que busca complaure l'Íbex, que menysprea la diversitat o la sostenibilitat i que en relació a drets bàsics com habitatge, sanitat o educació, genera víctimes contínues, ens hauria de donar alguna pista.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

És absurd pensar que a Barcelona es va perpetrar un crim d'estat?

■ El 17 d'agost del 2017, al centre de Barcelona, es va produir un atemptat terrorista reivindicat per Estat Islàmic, on hi va haver quinze morts i més de cent ferits. Això va succeir poc més d'un mes abans de la celebració del referèndum d'autodeterminació a Catalunya. La votació era pacífica, però el govern espanyol va enviar la policia a apallissar els votants, i els nostres representants polítics van ser posats a la presó o es van exiliar. Aquest atemptat està envoltat d'informació estranya. A part que el govern espanyol havia mantingut la policia catalana apartada del sistema policial internacional sobre terrorisme islàmic, el més inquietant va ser que hi va haver la informació no verificada que el cervell de la cèl·lula

terrorista era confident dels serveis secrets espanyols. Per això els partits catalans van demanar una comissió d'investigació al Parlament, però va ser vetada pels principals partits espanyols. Ara, dos anys després, el diari espanyol Público revela una investigació en la qual confirma que el cervell de l'atemptat de Barcelona havia treballat amb els serveis secrets espanyols fins al dia de l'atemptat, i que coneixien tots els plans i moviments de la banda, perquè tenien intervinguts els seus telèfons. Els polítics catalans estan exigint explicacions i que s'assumeixin responsabilitats, però tots els partits espanyols, excepte Podem, ignoren el tema, i els mitjans de comunicació espanyols, excepte Público, guarden un silenci sepulcral. Els ciutadans i els familiars de les víctimes volem saber què va passar. Les sospites són les següents: o els serveis secrets i la policia espanyola són incomp-

petents i han de donar explicacions sobre per què en van deixar la policia catalana al marge. O es va permetre l'atemptat per declarar l'emergència nacional, controlar els carrers amb l'exèrcit i impedir el referèndum per interès d'estat.

LOLA SALMERÓN
Barcelona

Selectivitat 'made in Ciutadans', oi?

■ He llegit que per tal de formar part de Cs i promocionar-se, cal reunir els següents requisits si es vol superar la nota de tall: 1) Estar en disposició d'assumir incondicionalment un discurs únic, sense possibilitat de sortir d'un guió predeterminat i l'obligació d'utilitzar un vocabulari específic (adocriament, oi?). 2) Projectar una imatge al més pur estil d'estrella cinematogràfica (aparença i fatxenderia, oi?). 3) Tenir certs dots farandulers per tal de poder muntar espectacles en di-

recte –pollastres– com estratègia per aparèixer en els mitjans de comunicació a qualsevol preu (publicitat enganyosa, oi?). 4) Vocació de víctimes propiciatòries, especialment de l'independentisme (tendència al masoquisme, oi?). 5) Fitxatge de professionals d'un cert nom amb aspiracions polítiques (la fauna és diversa i hi ha gent per a tot, oi?). Si hom analitza aquestes condicions, pot entendre perfectament el concepte de política i de polítics que té la formació que lidera Alberto Carlos Rivera amb el suport de la seva guarda pretoriana, oi? Tanmateix, més que un partit polític sembla una secta, oi? I jo que, des de la meua ingenuïtat, creia que per dedicar-se a la política només calia tenir una bona formació, voluntat de servei, honestat i dignitat. Hauré de revisar i modificar els meus paràmetres en aquesta matèria, oi?

JAUME FARRÉS
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

La frase del dia

“La política no pot estar per damunt de les persones”

Anabel Montes, CAP D'OPERACIONS DE PROACTIVA OPEN ARMS

Tribuna

Joaquim Coello Brufau. Enginyer

El desencís i l'esperança

La desconfiança del president Sánchez i del PSOE respecte de Pablo Iglesias i Podem és profunda. Aquesta idea és compartida, per descomptat per la dreta, però també pel centredreta i centreesquerra, tant econòmic com social. No estan segurs que Podem respecti la Constitució, que no sigui una veu dissonant respecte del govern quan es faci pública la sentència del Tribunal Suprem sobre els polítics independentistes, que critiqui i desprestigiï el rei, clau de volta del sistema polític del 78, perquè, com ha sintetitzat Antonio Caño a *El País*, “Podem va irrompre en la política espanyola no fa gaire amb un missatge tan anti-europeu com el populisme de dretes [...]”. Encara que s’hauria de creure en la sobtada transformació d’aquesta força radical i populista [...], sens dubte manquen del compromís de lleialtat a l’Estat que hauria de ser un requisit mínim per influir de qualsevol manera en el govern d’Espanya”.

ELS QUE HAN CREGUT que hi podria haver un govern de coalició d’esquerres han d’abandonar la seva esperança, no hi serà; en paraules del PSOE, “podríem tenir investidura, però no podríem tenir estabilitat”. La realitat és aquesta, més enllà de la justificació de la decisió. La pressió mediàtica, política i social perquè el PSOE no faci un govern de coalició amb Podem és molt forta i la determinació del president Sánchez per fer-lo, molt feble; caldria un acord de govern que les parts no han treballat i concretat per manca de voluntat del Partit Socialista, que és a qui correspon la iniciativa, però no hi ha cregut mai del tot. Aquest pacte hauria d’haver inclòs un acord per actuar en cas de desacceleració econòmica amb un deute públic de prop del 100% del PIB, és a dir, sense possibilitat de crear més deute. No n’han parlat, una prova més de la manca d’interès per l’acord. El fet que els escons del PSOE i Podem no arribessin a la majoria absoluta del Congrés ha influït en la negociació.

Rivera respecte de Sánchez; no sembla que hi hagi alternativa a aquesta cooperació entre el PP i el PSOE.

UN GOVERN EN SOLITARI del PSOE amb suport extern de Podem, vist el que s’ha vist, és improbable. La conclusió és que hi haurà noves eleccions. Podria guanyar la dreta, però no és probable tenint en compte les enquestes, el comportament desafortat de Cs i Vox i l’enfrontament PP-Cs. Una cosa és fer govern a Madrid o Andalusia o Múrcia i l’altra fer-lo a Espanya. El PSOE pot no guanyar un nombre significatiu d’escons respecte dels que ara té. Si queda lluny de la majoria absoluta, tindrà raons, donada la ingovernabilitat del país, per demanar l’abstenció del PP a la investidura i per fer amb ells un pacte d’estabilitat més implícit que explícit, que podria incloure polítiques d’estat que un partit polític en solitari tindria difícil de dur a terme tret de disposar de majoria absoluta al Parlament, i encara així...

CS S’HA AUTOEXCLÒS, té el seu propi full de ruta per liderar la dreta espanyola substituint el PP i, en congruència amb aquesta política, no voldrà pactar amb el PSOE en cap cas, i encara menys tenint en compte el posicionament personal de

“La pressió mediàtica, política i social perquè el PSOE no faci govern de coalició amb Podem és molt forta i la determinació del president Sánchez per fer-lo, molt feble

Rivera respecte de Sánchez; no sembla que hi hagi alternativa a aquesta cooperació entre el PP i el PSOE.

PER LES MATEIXES RAONS per les quals ara no ha volgut el PSOE pactar amb Podem, “sentit d’estat”, estabilitat, alineació amb el centredreta social i amb els poders econòmics, voldrà fer-ho amb el PP. Pel PP diferenciar-se de Cs i demostrar la seva contribució a l’estabilitat de l’Estat pot ser un incentiu que el porti a un pacte institucional explícit o implícit amb el PSOE, sobretot després de demostrar aquest que la seva política és ara més de centre que d’esquerra. Espanya necessita aquest pacte en multitud de qüestions des de fa temps enrocades sense solució: Catalunya, política interior, relleus i renovació en organismes de l’Estat, pensions, salari mínim, immigració, política energètica i de canvi climàtic, posicionament amb la UE, política d’R+D+I, infraestructures bàsiques, etc.

EN AQUESTES CIRCUMSTÀNCIES és quan s’obriria una possibilitat per a la negociació amb Catalunya, amb un estatus autonòmic similar a l’actual, però blindat i amb una sobirania econòmica (Agència Tributària) compartida, però plena. És per això que hi ha lloc per al desencís, segur, s’ha perdut una oportunitat per insuficient concreció d’un programa de govern compartit. És especialment important perquè és difícil imaginar a Espanya un futur on hi pugui haver governs en solitari i no en coalició. Però també hi ha lloc per a l’esperança, en especial per a Catalunya, si el govern futur d’Espanya està format sobre una col·laboració de les dretes i esquerres espanyoles. Només així hi podrà haver una proposta seriosa i no contingent. Que hi pugui ser no significa que hi sigui...

EL CAMÍ DE CATALUNYA és llarg i difícil, s’ha de fer a petites passes quan conjunturalment sigui possible.

De set en set

Xavier Cortadellas

El cargol

En els mateixos dies que llegia *El soroll que fa un cargol salvatge quan menja* (Més Llibres) m’han arribat sis multes. Totes són dels darrers

dos mesos. Totes me les han posat en dies d’aquells que tots diem que estem superenfienats. Totes, perquè havia circulat a uns 100 km davant de diferents radars programats perquè ningú no passés de 90. Ja ho veuen, doncs: sis badades. I una bestiesa d’excés de velocitat. En aquell llibre, l’autora i protagonista no pot moure’s durant molts mesos de casa seva. Es diu Elisabeth Tova Bailey, té una malaltia neurològica. S’ha de passar el dia estirada, fins i tot estar asseguda la cansa. Una amiga la va a veure. Li porta un cargol. “Què en faré?” No li interessa gens. Però veu que sí. “De vegades, la supervivència depèn d’un centre d’atenció molt concret: una relació, una creença o una esperança que es manté en equilibri al límit de la possibilitat. O d’alguna cosa encara més efímera...” Nosaltres, en canvi, ho volem tot i ho volem ser al mateix temps tot. I ja. De concrets, res. Volem ser el cargol ecològic que salvarà el món i a la vegada l’intrèpid aventurer de *low-cost* que va de vacances a l’indret més desconegut i remot. Durant un estiu. Un mes. 15 dies. Sí, ho volem ser tot: solidaris i al mateix temps rics. Cultes i esportius. Feministes i seductors. I els més experimentats de tots sense deixar de ser mai joves. Som els més divertits d’Instagram, els més enginyosos del Twitter, els més entesos a l’hort, els presidents de república de les sobretalles. I el cas és que, ben mirat, sí que ho som tot: caòtics i, al mateix temps, ordenats, amables i autoritaris, coherents i contradictoris... Fins i tot avui uns diuen que són d’esquerres i demòcrates, tot i que no volen que els catalans triïn. I molts els voten. Ignoren que, tard o d’hora, sempre hi ha un cargol que hi arriba.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Despesa congelada i un 6% de retallada als organismes

■ El govern congela la despesa dels departaments salvant serveis bàsics, nòmines i pagaments compromesos ■ Aplica la retallada als organismes de la Generalitat excepte als de salut i recerca

Xavier Miró
BARCELONA

El govern català congela noves despeses dels departaments excepte en la prestació de serveis bàsics, el pagament de nòmines i l'execució de subvencions i inversions ja compromeses. A més, ordena a tots els organismes públics de la Generalitat que retallin un 6% de despeses amb l'única excepció dels de salut i recerca que tenen autonomia de gestió. Així s'estableix en l'ordre del Departament de Vicepresidència, Economia i Hisenda publicada al *Diari Oficial* (DOGC) d'aquest dimarts. El departament de Pere Aragonès ho justifica perquè avui els costos de prestar els mateixos serveis públics previstos al pressupost prorrogat del 2017 són majors per l'increment de les retribucions, l'augment de la població de referència o el major cost dels tractaments mèdics, per exem-

L'Institut Català de Finances, un dels molts organismes afectats per la retallada d'un 6% de la despesa ■ ANDREU PUIG

ple. Mantenir el mateix nivell de prestació de servei públic s'ha de fer compatible "amb els objectius derivats de la normativa d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera", explica la disposició. Vice-

presidència recorda dues "pèrdues d'ingressos importants" pel fet que el govern espanyol encara no ha actualitzat les bestretes del model de finançament ni els ingressos derivats d'una modificació de

la norma de modificació de l'IVA corresponent al 2017 i que es liquida aquest any.

Tot i que el govern català no està d'acord amb el sostre del 0,1% de dèficit imposat per l'Estat, el De-

partament de Vicepresidència sosté que incomplir-lo "també comporta efectes negatius per a l'economia i el benestar" i conclou que cal complir els objectius d'estabilitat pressupostària per man-

tenir els períodes mitjans de pagament, poder executar els compromisos adquirits i "garantir la màxima capacitat executiva de la Generalitat".

La congelació establerta per l'ordre suposa a la pràctica que els departaments, les entitats autònomes administratives i el Servei Català de Salut no podran adquirir nous compromisos de despesa amb les excepcions esmentades de nòmines i pagaments, subvencions i inversions compromeses. Pel que fa a la retallada d'un 6% de la despesa en les entitats del sector públic de la Generalitat, la mesura afecta una llarga llista d'organismes com ara la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, l'Institut Català de Finances, Ferrocarrils, les agències de l'aigua i residus o l'Incasol. En cas que algun d'aquests organismes no pugui fer l'ajust per haver d'atendre necessitats urgents o inajornables, el departament al qual està adscrit ha de fer efectiva la retallada per mitjà de la resta d'entitats de l'àmbit.

Per garantir que es fa, la Intervenció General retindrà un 6% del pressupost que cada departament transfereix als organismes públics. ■

La CUP proposa recuperar la unilateralitat

■ Defensa que amb la sentència hi hagi "una onada de mobilitzacions"

Redacció
BARCELONA

El diputat de la CUP Carles Riera va defensar en una entrevista a SER Catalunya, la necessitat de retrobar el camí de la "unilateralitat" per "tensar i reescalar el conflicte" amb l'Estat espanyol i entrar en una "fase resolutiva". Per això va defensar la necessitat de construir una

"unitat independentista" al voltant de la idea de "ruptura", i no de transició, com considera que es va fer l'octubre del 2017 quan les "forces majoritàries independentistes no van voler tirar endavant".

En aquest sentit, Riera considera que aquesta reacció i acceleració del procés s'ha de produir després de la sentència del Tribunal Suprem pel judici del procés mitjançant una "onada mobilitzadora superior a l'1 i 3 d'octubre del 2017 i sostenir-la, a fi que arrossegui partits i

El diputat de la CUP Carles Riera, en una imatge d'arxiu ■ ACN

institucions "cap a aquesta ruptura una vegada s'ha comprovat que a l'altre cantó no hi ha ningú "disposat a parlar d'un referèndum o de treure el peu del pedal de la repressió". Per aquest motiu creu que "hi ha d'haver una acumu-

lació de forces, desgastar el govern, guanyar legitimitats internacionals, i re-escalar el conflicte", tot advertint JxCat i ERC que seria un error que "la repressió provoqués que l'objectiu passés a ser el de reivindicar de nou lliber-

tat, amnistia i estatut d'autonomia".

També es va pronunciar sobre el clima enrarit per la Diada i va defensar el paper de l'ANC i les entitats en considerar que sempre "han d'anar al davant" de les formacions. ■

Acord per un "rumb" polític pel pressupost

Un cop els cupaires van admetre fa uns dies que s'avindrien a negociar el pressupost de la Generalitat, el diputat Carles Riera també va matisar ahir que primer s'hauria d'arribar a un acord amb el govern sobre "el rumb" per avançar cap a l'autodeterminació, la independència i els drets socials i després asseure's i concretar-ho amb números. La formació anticapitalista espera poder reunir-se amb el vicepresident, Pere Aragonès, de cara al setembre per abordar aquesta qüestió i veure si l'executiu "té uns objectius clars", ja que, "si no ens posem d'acord cap a on volem anar, difícilment ens posarem d'acord en altres qüestions com ar ael pressupost", hi va afegir.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Podem i els comuns acusen Sánchez de buscar les eleccions

■ Calvo respon als “exabruptes” d'Echenique en un clima ja preelectoral ■ El PP avisa dels 175 milions de cost del 10-N

David Portabella
MADRID

De ser “soci preferent” per a Pedro Sánchez, Unides Podem i els comuns passen a ser diana preferent dels atacs del PSOE a 46 dies del 23 de setembre en què les Corts es dissoldran si no hi ha investidura. L'endemà que Sánchez aïregés la “desconfiança recíproca” amb Pablo Iglesias, Podem assumeix que el president en funcions busca la repetició electoral el 10 de novembre. “Farem tot el possible perquè no sigui així. Tenim 40 dies per

fer-lo canviar d'opinió”, oferia la presidenta de Ca-teECP, el grup dels comuns al Parlament, Jéssica Albiach.

A Catalunya Ràdio, Albiach advertia el PSOE que una repetició electoral seria un “desastre” que “implicaria desmobilització” i posaria en perill “l'oportunitat de tenir el govern més progressista des de la Segona República”. Albiach albira encara marge per refer la confiança.

Sense diàleg des del 25-J
A Madrid, però, el clima preelectoral és creixent i la

vicepresidenta, Carmen Calvo, elevava el to contra el secretari d'organització d'Unides Podem, Pablo Echenique, pel que diu a Twitter: “Les piulades d'Echenique no ajuden gens, son exabruptes.” Quan Calvo assenyala que Echenique no ajuda amb les piulades no vol dir que malmeti el diàleg, perquè el diàleg entre el PSOE i Unides Podem no existeix des del dia 25 de juliol de la investidura fallida, que va dinamitar els ponts. “La desconfiança es genera quan Sánchez ens dona bufetades a dreta i esquerra”, rebatia Yolan-

Sánchez va rebre ahir Álvarez (UGT) i Sordo (CCOO) a La Moncloa ■ J.J. GUILLÉN / EFE

da Díaz (Unides Podem).

Pressió sindical

En un nou dia frenètic d'estiu, ahir, reunint-se amb sindicats i patronal, Sánchez obtenia el que vol: fer recaure la pressió sobre Iglesias –i de retruc sobre Pablo Casado (PP) i Albert Rivera (Cs)– per fer-los responsables d'evitar les eleccions. En la visita a La Moncloa, Josep Ma-

ria Álvarez (UGT) i Unai Sordo (CCOO) ni tan sols exigien un govern de coalició. “Hi hauria d'haver base per reprendre el diàleg i parlar de programa de govern”, sosté Álvarez. “No s'han ni de considerar unes noves eleccions. La desconfiança que puguin tenir no és obstacle per abordar la responsabilitat que tenen”, hi afegia Sordo. Des de la CEOE, Anto-

nio Garamendi exigia a tots els líders que “s'asseguin a la taula i no traslladïn cada mig minut el que es diuen perquè, quan es fa això, no s'arriba mai a cap acord”. Des del PP, Cayetana Álvarez de Toledo alertava del cost de repetir eleccions, que el 2016 va ser de 175 milions i que el 10-N pot ascendir als 200 milions per la “desídia” de Sánchez. ■

THIS IS YOUR SUMMER!

www.waterworld.es

www.aquadiver.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
TORTOSA

Meritxell Roigé

Alcaldesa de Tortosa (Junts per Catalunya)

“Prioritzo el govern amb ERC, sense descartar res”

MINORIA Junts per Catalunya revalida l'alcaldia, però governa amb sols set regidors i una oposició majoritària d'esquerres **PROJECTE** El nou PAM prioritzarà la restauració del centre històric i atraure esdeveniments

Eva Pomares
TORTOSA

Acabada una etapa d'onze anys de Ferran Bel, com a alcalde tortosí, per dedicar-se a altres àmbits del partit, Meritxell Roigé va ser proclamada alcaldessa el 2018. El resultat de les eleccions municipals del maig passat ha permès a Junts per Catalunya mantenir el govern de la capital ebrenca, solament amb un regidor menys que en el mandat anterior. Ara, però, governa en minoria i amb una oposició majoritàriament d'esquerres.

No ho tenia fàcil per revalidar l'alcaldia, però ho ha aconseguit. Què considera que han valorat els ciutadans?

El projecte i que jo ja havia estat un any i tres mesos com a alcaldessa. El projecte i l'equip són pràcticament tots nous i han generat il·lusió. En paral·lel, té continuïtat amb el que s'havia portat a terme. Aquesta confiança crec que va fer que tornéssim a guanyar les eleccions.

Quins són els eixos d'aquest projecte de Tortosa que vol tirar endavant?

Molta dedicació a la ciutat i proximitat al ciutadà. I a partir d'aquí, actuacions a tots els barris i als pobles. Tenim una realitat territorial complexa: deu barris i cinc pobles, dels quals tres són EMD. Som l'únic equip que tenia projecte per a tots ells. El nostre programa és realista i, alhora, molt ambiciós.

Es veu amb cor de mantenir l'actual govern amb sols set regidors tot el mandat?

Em veig amb cor de continuar treballant. Hem fet quatre plens i no hem perdut cap votació. És el que s'ha de fer quan s'està en minoria. Jo vaig ser diputada al Parlament en períodes en què no teníem majories ni acord de govern i es tractava de dialogar i consensuar molt. És el que estic fent ara. Creia que el govern que havia de tenir la ciutat era amb ERC, però ells consideren que governar no els ha donat el fruit que esperaven. No crec que aquest sigui el motiu, i sempre és millor governar que ser a l'oposició. Però ells han pres una decisió absolutament respectable. Ara, crec que s'han equivocat perquè el govern havia funcionat i amb bons resultats per a la ciutat.

ERC ha repetit resultats. Aleshores, quin és segons el seu parer el motiu pel qual no han volgut reeditar l'acord?

Crec que no van saber explicar el que havien fet com a govern i se'n van voler apartar, criticant-lo molt quan ells n'havien format part. Aleshores tampoc se'ls va veure com a alternativa.

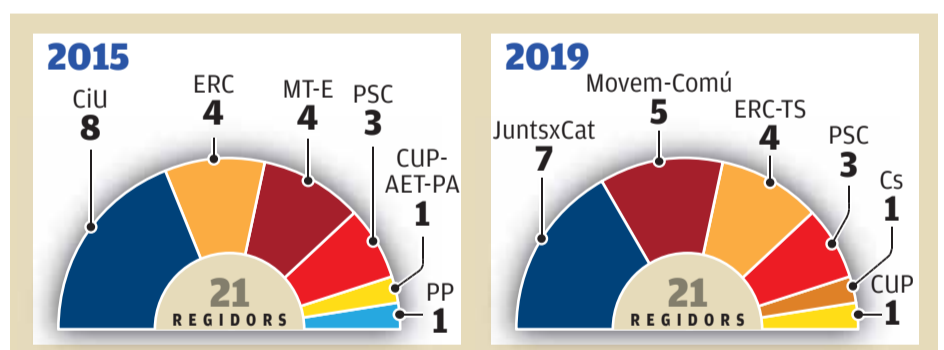
No obstant això, continua allargant-los la mà perquè entrin a governar. Hi estan treballant plegats?

Estan informats de tot i ERC sap que en qualsevol moment tenen les portes obertes per fer un acord de govern.

Movem Tortosa és ara la principal força

EVA POMARES

de l'oposició. Tem una moció de censura per una aliança de totes les esquerres?

Si ho haguessin volgut fer, ho haurien fet abans del 15 de juny [constituïció dels nous governs municipals]. Crec que hi ha un partit que encara ho voldria fer ara, però la resta han vist que nosaltres hem guanyat les eleccions i hem de continuar tenint el lideratge del govern.

Descarta un pacte amb el PSC per apuntalar el govern de Tortosa?

Jo no descarto res a hores d'ara, però sí que tinc clar que continuo prioritant un pacte amb ERC. I continuo governant la ciutat i crec que la ciutadania no ha notat cap canvi de tres mesos ençà. Tenim capacitat i il·lusió per tirar-ho endavant amb set regidors, però la ciutat mereixia un govern més ampli.

Junts per Catalunya ha pactat amb el PSC en més consells comarcals que amb els republicans, i també a la Diputació

de Barcelona. Consideraria positiva la 'sociovergència' per a Tortosa?

Vull recordar que a la Terra Alta, on nosaltres havíem guanyat per àmplia majoria, s'han ajuntat tots per treure'ns del govern. En aquests darrers plens a Tortosa, l'únic que ha votat en contra és Movem Tortosa. No hi ha sociovergència sinó acords amb tothom, excepte amb ells.

S'han compromès a presentar un nou pla d'acció municipal (PAM). Quin ha estat el grau d'acompliment de l'anterior? I quines seran les prioritats?

Estem molt satisfets de com ha anat l'anterior, amb un compliment del 90%. És el primer equip de govern que l'hem fet i és important per als ciutadans i també per al govern perquè és un full de ruta marcat pressupostàriament. Ara totes les regidories treballen per presentar el nou PAM al setembre. Volem seguir apostant per la recuperació del centre històric. Encara ens queda feina per fer

La primera alcaldessa en dos mil anys

No li ve de família, però Meritxell Roigé és des de ben joveneta una apassionada de la política: "A l'institut, ja portava una estelada enganxada a la carpeta... I amb dinou anys, em vaig afiliar a les JNC", explica. Als 43 anys, és una política de llarga carrera: diputada al Parlament durant tres legislatures, el 2007 ja va ser regidora d'Urbanisme i primera tinenta d'alcalde. I té un extens currículum educatiu: dues carreres (dret i ciències polítiques), màster, professora associada a la URV i diverses diplomatures. Assegura que és una ferma defensora de la meritocràcia i potser per això li va semblar "força curiosa" la reacció ciutadana en esdevenir la primera dona alcaldessa: "Jo no hi penso, però veig que la gent molt..."

No soc partidària de quotes, però sí que crec que es pot notar en una manera de fer diferent, amb més diàleg i atenció." L'altra passió és passar temps amb la seva filla, la Cinta (dotze anys): "Li agrada acompanyar-me a visitar les obres de la ciutat", assegura. Potser és l'inici, ara sí, d'un llinatge polític?

Vandellòs-Tarragona, que ens ha de permetre anar de València a França i, per tant, alliberar espai per poder anar en una hora i mitja a Barcelona, València i en menys temps a Tarragona. Això també contribueix a trencar aquesta llunyania, perquè ara el transport públic no té prou dignitat.

Amb els resultats generals obtinguts pel seu partit, el PDeCAT, el que ha marcat la diferència a Tortosa és la renovació?

És la renovació i el que havíem portat a terme a la ciutat, que havíem governat amb un altre partit [ERC], però en canvi tota l'acció de govern la vam capitalitzar nosaltres. En l'àmbit nacional, considero que el resultat a Tortosa també és compartit amb altres municipis.

No són els resultats tradicionals de l'antiga CiU a les municipals.

A les Terres de l'Ebre hem tingut millors resultats en municipis més grans, on governem en tres de les quatre capitals. És una mica diferent de la resta país, sí. Als pobles petits no ens ha anat tan bé, és cert, però la tendència ja es va iniciar a les anteriors municipals.

Per on creu que ha de passar la recomposició de l'espai postconvergent?

Som en un moment de reformulació. Al setembre, es portarà a terme un procés a les assemblees locals, on es debatrà i decidirà quina és la fórmula que ens va millor. Junts per Catalunya ha anat molt bé. També a Tortosa, on durant molts anys ja havíem portat una llista que no era exclusivament de partit, sinó amb molts independents. És una fórmula vàlida, sempre que mantinguem la posició ideològica del que havia estat CiU i del que és el PDeCAT.

També és una eina per sumar independents?

A Tortosa, excepte alguns que tenien un perfil molt tècnic, la majoria s'han acabat afiliant al partit. Per tant, aquest és el camí per fer que tothom se senti còmode.

Com veu el moment del procés independentista?

Complex. El pitjor és que tenim gent, amics, a la presó, i fins que això no es resolgui, tampoc ho farà la situació del país. Si la sentència és com ens pensem, serà el pitjor per desencallar la situació, lligada a la falta d'inversió i de voluntat d'acord a Madrid. La ciutadania de Catalunya necessita acords. El primer, la sortida dels presos.

Té la sensació que la ciutadania busca respostes que no s'estan donant des dels partits independentistes?

També hem de saber situar-nos en el moment i fins on podem arribar ara. La nostra prioritat és que surtin els presos, i acords i diàleg amb qui sigui per poder tirar endavant. És evident que el que va succeir no va anar bé. Hem d'anar fent passos per tenir més autogovern, sense renunciar a la independència.

Això no és un retorn a l'autonomisme?

No, perquè hem avançat molt i tenim una ciutadania convençuda. Com més si guem, més lluny arribarem. També cal més unitat, perquè ara tothom està pensant en escenaris electorals. ■

Junts és una fórmula vàlida, sempre que mantinguem la posició ideològica de CiU i del PDeCAT

per a la potenciació del turisme, una aposta econòmica important. També en els polígons industrials, i estem treballant amb el govern de la Generalitat perquè creiem que cal implantar activitat econòmica. I mantenir la feina ja feta en esdeveniments culturals i esportius. Com els World Sport Games, disputats aquest juliol. O la Capital de la Cultura Catalana del 2021, amb l'ampliació de l'auditori i del museu. Els esdeveniments esportius ens aporten molt de valor afegit.

Els World Sport Games són rellevants, però hi ha qui diu que el públic ha estat molt escàs. Quin balanç en fa?

Molt positiu, tot i que els mitjans de comunicació del país ens han ignorat absolutament. Vam guanyar la candidatura, malgrat que sempre s'havien disputat en grans capitals europees: les darreres, Riga i Zagreb, i la propera serà Roma. Als jocs han vingut 3.200 esportistes de tot el món. Les cerimònies inaugurals van

El que va succeir no va anar bé. Hem de fer més passos cap a l'autogovern, sense renunciar a la independència

tenir molt de públic i a la piscina i al futbol no s'hi cabia... Més enllà dels espectadors, l'objectiu era portar activitat: totes les places hoteleres ebrenques i fins a Salou van omplir, amb més activitat al comerç i a la restauració.

Si els esdeveniments esportius són una prioritat, preveuen ser la seu d'algun altre d'important properament?

Disposem d'un dels pocs velòdroms ciclistes del país. Estem treballant per ser la seu de campionats catalans i espanyols. Com el campionat d'Espanya de judo, o el d'handbol de diferents comunitats.

Aquesta ignorància endèmica de part del país cap al sud del Llobregat es va corregint? Què s'hi pot fer?

Queda molt camí. Normalment, l'atenció aquí se centra en qüestions ambientals, successos o catàstrofes. Com ara incendis, quan tothom creu que cal solidaritzar-se i tenir-nos en compte... La següent

Tots som ambientalistes, però tots hem de viure a l'àrea metropolitana. I el país això no ho pot aguantar

setmana, celebrem els World Sport Games i ni cas. Dues setmanes després, la 24a Festa del Renaixement, amb una desfilada amb 3.000 persones vestides d'època, desenes d'espectacles i... tampoc. Si es fes de Tarragona cap amunt, sortiria als mitjans diversos dies. Continua havent-hi una distància física, que no és tal, perquè dues hores de cotxe és al costat de casa. Ens hem de creure que cal tenir un país equilibrat, i per tant que la gent visqui amb normalitat a Tortosa, Amposta, Flix o Montblanc. Tots som ambientalistes, però tots hem de viure a l'àrea metropolitana. I el país això no ho pot aguantar.

Adif acaba de posar a licitació obres al corredor del Mediterrani, i també millors al ramal l'Aldea-Tortosa. Són suficients?

No. En això també ens queda molt de camí, però aquestes obres eren necessàries per posar en marxa el tram ferroviari

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Juan-José López Burniol

Notari

La doble desafecció

Fa unes setmanes vaig rebre un correu de la secció d'opinió d'aquest diari demanant-me "un article especial sobre el país que es publicarà a l'agost", formant part d'una sèrie d'aparició diària durant tot el mes: cada dia un autor diferent. Vaig acceptar a l'instant. Publico des de fa anys en aquestes planes, quan el diari pertanyia –per dir-ho curt– a *La Vanguardia* i a *Planeta*. Vaig formar part del consell editorial i escrivia un article mensual com ara. Quan canvià la propietat, vaig deixar lògicament el consell editorial, però vaig seguir enviant l'article mensual, que s'ha anat publicant sense interrupció fins ara mateix. De tant en tant se m'ha demanat una col·laboració especial, que també he portat a terme. Sempre he escrit el que he volgut, sense ocultar el meu pensament, i sempre m'he sentit respectat. Mai se m'ha dit res. També és cert que, conscient de la diferència que em separa de l'ideari del diari, he procurat dir sense estorbats ni radicalitat el que pensava, sempre en la línia de la tan escarnida "tercera via".

Per aquesta raó no vull despatxar aquest article d'una manera tòpica, repetint un cop més les idees tantes vegades reiterades: que el problema català és el problema polític espanyol per excel·lència: el repartiment del poder; que la iniciativa per afrontar-lo ha de partir del govern central; que tan sols hi ha una sortida, que és el diàleg transaccional fet de recíproques cessions; que aquest diàleg s'ha de practicar amb respecte a la realitat dels fets, amb respecte a la llei i amb respecte a l'adversari; i que s'ha de produir sense una mala paraula, sense un mal gest i sense una mala actitud; és a dir, amb la paraula com a instrument, la llei com a marc i la política com a tasca. Però no és això el que avui he de dir, si vull ser sincer. Tant he repetit que s'ha de dir en públic el mateix que es diu en privat, que ara em sento obligat a fer-ho. I per això afirmo que a Catalunya hi ha, creixent i abassegadora, una doble desafecció.

En primer lloc, la desafecció que senten els nacionalistes catalans i molts catalanistes per Espanya com a nació, per l'Estat que l'articula jurídicament i, àdhuc, per tot el que és hispànic. És la desafecció de la qual va parlar –fou el primer de tots– el president Montilla, el 6 de novembre del 2007. No entro ara en les causes i justificacions d'aquest sentiment, ni en la seva extensió. És un fet amb el qual s'ha de comp-

Manifestació de rebuig a la monarquia amb motiu d'una visita del rei Felip a Barcelona ■ A. PUIG

“No hi ha comunitat humana que pugui construir un futur inclusiu i de progrés sobre la desafecció recíproca de bona part dels seus membres

tar. Si parlo sempre de respecte als fets, aquest és un fet que s'ha de respectar.

I, en segon terme, la desafecció que senten altres ciutadans de Catalunya per la Catalunya del procés. Una desafecció igualment profunda, que no és per la Catalunya real, sinó per la Catalunya imaginada pel procés: pels governs d'Artur Mas, Carles Puigdemont i Joaquim Torra; per Òmnium Cultural i l'Assemblea Nacional Catalana; pels mitjans de comunicació públics cata-

lans i per una part dels privats... No entro tampoc en les seves causes i justificacions, ni en la seva extensió. ¿Són molts els que la senten? ¿Són pocs? Tant li fa. En qualsevol cas, és un sector de la població catalana. És un fet que també s'ha de respectar.

Aquesta doble desafecció provoca dues reflexions. Primera. La deriva actual del procés el porta inexorablement –un cop constatada la inviabilitat d'un enfrontament directe amb l'Estat– a insistir en la tàctica de la deliberada desestabilització d'Espanya mitjançant la progressiva internacionalització del conflicte, que ja està en marxa per la via judicial i per la de la propaganda; una acció desestabilitzadora que accentuarà amb força la mútua desafecció. Segona. No hi ha comunitat humana, gran o petita, que pugui construir un futur inclusiu i de progrés sobre la base de la desafecció recíproca de bona part dels seus membres; la desafecció és el precedent de la fractura social que, un cop es produeix, resulta molt llarg i problemàtic revertir. Tinc clar que aquesta desafecció mútua a dintre de Catalunya, fruit d'uns estòlids errors recíprocs, constitueix el més greu impediment per conviure en pau i construir el futur.

El PP s'obre a parlar amb els sobiranistes si respecten la llei

Redacció
BARCELONA

El president del PP a Catalunya, Alejandro Fernández, en una entrevista a l'ACN es va mostrar disposat a tornar a dialogar amb les formacions independentistes si aquestes decideixen abandonar "les vies il·legals". Pel líder popular, les reivindicacions independentistes s'han de canalitzar per les vies legals si aconseguen la majoria necessària, però ha rebutjat una reforma constitucional per desencallar el conflicte perquè "ha de tenir una vocació genèrica per als 47 milions d'espanyols" i la modificació "hauria de plantejar-se amb el mateix esperit que l'any 1978".

Fernández també va parlar del que entén com una divisió de l'independentisme en assegurar: "Els d'ERC ara mateix han passat a ser companys nostres en la gran casa dels botiflers", i va rebutjar una possible amnistia per als presos independentistes en considerar que a l'Estat se'n va fer una "després d'una dictadura i no és el cas que tenim sobre la taula", tot recordant que ja hi ha la figura de l'indult. ■

Lleida porta a la fiscalia l'afer de la pancarta dels presos

Redacció
LLEIDA

L'alcalde de Lleida, Miquel Pueyo, ha posat en coneixement de la fiscalia, amb els informes corresponents de la Guàrdia Urbana, els intents de treure la pancarta en què es demana la llibertat dels presos polítics de la façana i el balcó de la Paeria, que van tenir lloc la matinada del 29 de juliol i del 3 d'agost. El primer dia els agents van identificar tres persones i el segon dia en van identificar vuit més, que formen part d'un grup provinent del Barcelonès. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Joan Rigol** Expresident del Parlament

“Cal autocrítica perquè no anem pel camí correcte”

DIVISIÓ • “Quan un partit que vol la sobirania a l'únic que aspira és a assolir protagonisme, en el fons ha perdut la seva raó de ser” **ESTRATÈGIA** • “Cal començar a pensar en la desobediència però en positiu, no per fer la punyeta”

Francesc Espiga
BARCELONA

Ha estat diputat a Corts i al Parlament, senador, dos cops conseller (Treball i Cultura) en governs de Jordi Pujol i, finalment, president del Parlament. Amb aquesta dilatada trajectòria política, Joan Rigol analitza la situació que travessa tant el país com el sobiranisme.

L'independentisme ha entrat en crisi?

Els partits catalans i independentistes hem de fer autocrítica perquè no anem pel camí correcte. I perquè això sigui possible hem de posar els llums llargs, perquè amb l'estratègia del dia a dia emboliquem la troca i perdem la visió a llarg termini del que volem per a Catalunya.

I aquesta “mirada a llarg termini” cap on ens hauria de dur?

Tal com jo ho veig, Catalunya només pot avançar si utilitza dues camies. La primera és la de la reivindicació nacional. Jo soc independentista, però abans, quan feia de vicepresident del Senat, mirava de fer encaixar Catalunya amb l'Estat, amb la reforma de la cambra alta i tot això. Però amb la sentència del 2010 ja es veu ben clarament que Espanya té la voluntat d'assimilar Catalunya però sense assumir-la tal com és. Volen una Catalunya submissa. Tenim la sort, però, que enfront d'aquesta situació s'ha vertebrat un moviment independentista, quan fins fa pocs anys aquest era un sentiment que portàvem amagat dins nostre. A través de la societat civil ha pogut esclatar de manera col·lectiva aquest sentiment de catalanitat. I en aquesta dialèctica es veu clarament que mentre que Espanya es vertebrava fonamentalment a través del poder, a Catalunya la nostra manera de ser

és al revés, de baix cap a dalt. I això fa que el diàleg sigui molt difícil perquè ens belluguem en categories polítiques molt diferenciades. I, dit això, aquesta primera cama l'han de sustentar els partits i la societat civil. Un punt molt important és que per vertebrar aquesta reivindicació, com diu Jordi Cuixart, hem de començar a pensar en la desobediència. Però ha de ser positiva i pedagògica, no només per fer la punyeta i demostrar força, sinó per desbordar la situació a través de categories polítiques positives que tenim. I això exigeix un esforç d'imaginació considerable.

I la segona cama?

És el govern. Tenim la sort, tot i que ara queda de manera difuminada, que l'independentisme té el govern de Catalunya. I aquesta cama s'ha de sustentar en dos grans eixos: el sentit institucional i una política inclusiva. Què vol dir això? Que la política de Catalunya s'ha de centrar en els grans problemes que té la societat contemporània. I aquí hem de ser un exemple de com afrontar-los de manera pionera. Només així sabrem superar el 50% que tenim en aquests moments, perquè aquí també s'hi han de sumar aquells que veuen com a atractiu el projecte de futur de Catalunya. Encara més, la nostra força sempre es demostrarà si anem creixent. Perquè, amb una davallada en aquest sentit, se'ns tirarien a sobre com llops.

Doncs ara mateix l'acció del govern no sembla que acabi de convèncer ni tan sols una part de l'electorat independentista...

Cal complicitat entre les institucions polítiques i la societat civil. Em reafirmo. El Pacte Nacional pel Dret a Decidir jo el veia com una possibilitat de crear complicitats entre els uns i els altres per trobar aquest futur que Catalunya ha

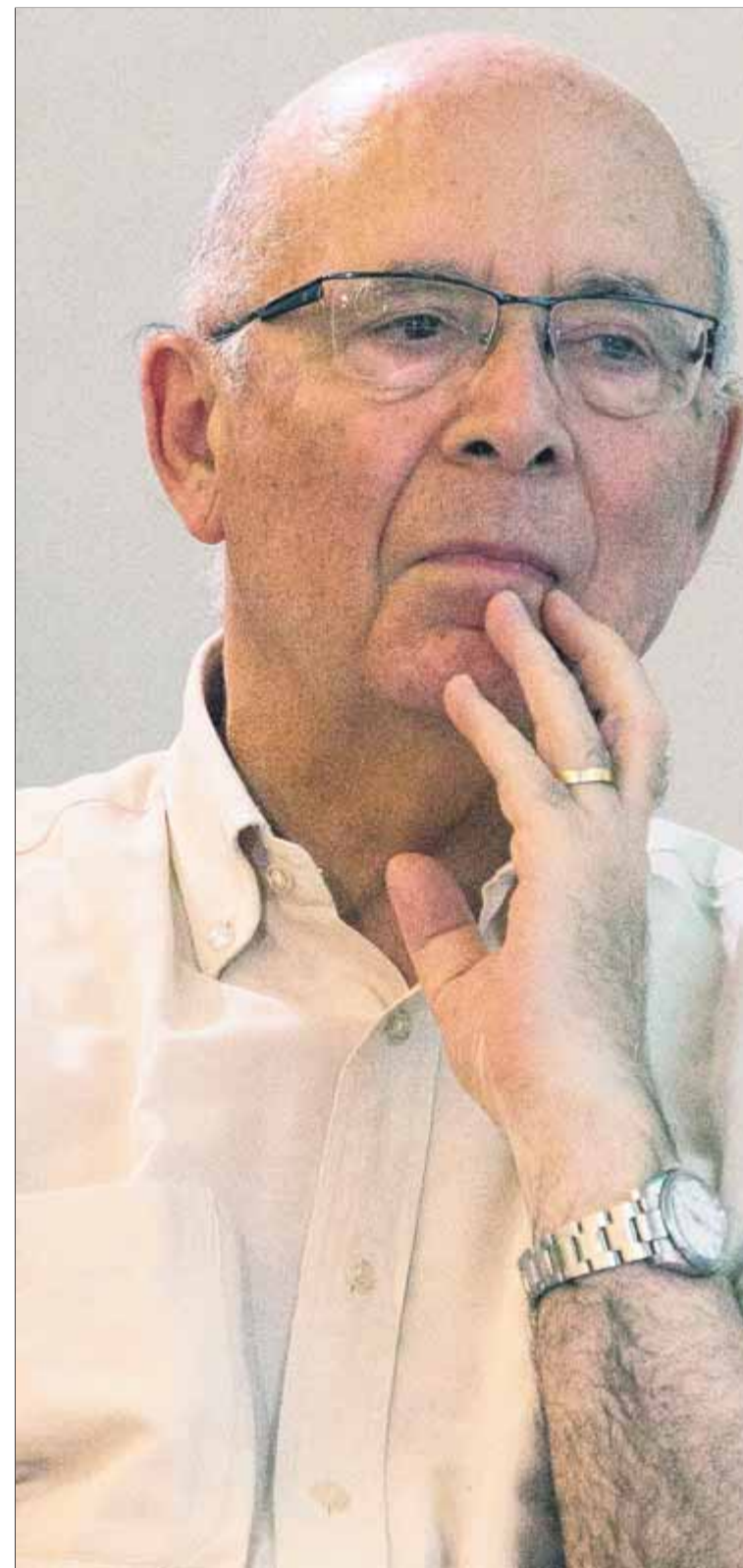
d'afrontar enfront del populisme polític i una economia global on l'única llei que sembla que preval és la del més fort. Davant d'això, la iniciativa política l'han de dur les institucions; es a dir, el govern i el Parlament, però han de trobar la sinergia i l'empatia amb la societat civil.

I com es fa, ara mateix, això?

Per començar, cal ser pioners en la reconstrucció del valor de la fraternitat. Això vol dir que cap català ha de quedar a la cuneta, però alhora cap ha de viure “del cuento”. I aquí la societat civil, a través de les entitats, les ONG, fundacions, etc., són les que toquen els problemes de fons fora del sedàs de l'administració pública i, per tant, poden generar una capacitat d'aproximació a la realitat molt important. Igualment, a Catalunya no volem viure de subvencions, sinó del nostre esforç, treball i creativitat empresarial. I, per això, hem de reivindicar que darrere de cada dret hi ha un deure, i hem de retornar els drets que tenim en deures envers el conjunt de la societat. També cal reivindicar que és impossible una societat sense uns valors morals compartits, que no són ideològics. I, finalment, el perfil públic de Catalunya no pot ser, només, la banalitat, sinó els valors culturals profunds, que en tenim.

Però aquests grans consensos són plausibles en un moment en què entre els partits s'ha afermat una política de blocs?

Cal un retrobament del reconeixement institucional. Jo, quan era president del meu partit, era capaç de trobar-me amb els de la resta de formacions i dinar plegats preguntant-nos sobre la salut del català o la integració dels immigrants. Això s'ha de tornar a recuperar, perquè s'ha perdut considerablement. No podem cronificar el 155 com a punt de divisió entre els partits a Catalu-

D'UDC A DEMÒCRATES
Nascut el 1943 a Torrelles i format en camps com ara la teologia o la filosofia, la militància política de Joan Rigol va transitar al voltant de l'antiga Unió Democràtica fins al 2015, quan se'n va donar de baixa per integrar-se a Demòcrates de Catalunya. ■ A.S.

nya. Això ens va en contra. Jo prefereixo que a Santa Coloma de Gramenet o a l'Hospitalet hi guanyi el PSC que no uns altres partits. Perquè? Perquè hi ha partits que tenen un punt de referència fonamental amb Catalunya, encara que no sigui el meu. I si estem dient tot el dia “els del 155 a fer punyetes”, estem cronificant la bipolarització. I això vol dir que mai tornarem a retrobar el sentit fonamental de la nostra convivència. Sobre això, també crec que els meus adversaris formen part del meu poble. I, per tant, els he tractar amb aquesta dignitat i he de trobar punts de complicitat perquè això sigui possible. No vol dir que els trobi, però el meu esforç ha de ser intentar-ho.

Unes preguntes més amunt apel-

No podem cronificar el 155 com a punt de divisió entre els partits. Prefereixo que a Santa Coloma hi guanyi el PSC que no altres forces

lava a la necessitat que els partits facin autocrítica. Per què?

Perquè la gent ja els està criticant i, si no ho assumeixen, vol dir que cada cop s'estan separant més de la societat per esdevenir superestructures vertebradors de l'opinió pública. I només cal sortir al carrer i preguntar per veure que això és així.

Però en el cas de l'independentisme això no té molt a veure amb la batalla oberta que s'està vivint per veure qui domina l'espai?

Un partit polític que es planteja la sobirania del seu poble no és el mateix que un que està discutint-se pel poder. Per tant, quan un partit que està en aquest procés a l'únic que aspira és a assolir protagonisme, en el fons ha perdut la seva raó de ser més profunda. I aquest és un element que ha d'emergir aviat, perquè, si no, ens trobarem en una polèmica fratricida que no ens porta enlloc i que no respon al sentit de la immensa majoria de la gent.

Vostè ha presidit el Pacte Nacional pel Dret a Decidir. Aquest moviment més transversal a favor del referèndum ha perdut empenta?

Una mica sí. No només hem d'instrumentalitzar la societat civil en funció d'una estratègia determinada de cara al sobiranisme, sinó que hem de saber trobar la funció de la societat civil en la construcció política de Catalunya. I són coses diferents. I per aquí és per on s'ha escolat el potencial polític que tenia el

El trajecte (el procés) ha estat d'una fortalesa i un impacte extraordinaris, encara que no hàgim arribat on volíem arribar

Pacte Nacional pel Dret a Decidir.

La perspectiva d'una condemna dura del Suprem no pot enquistar aquesta política de blocs que vostè denuncia?

La resposta a la sentència ha d'incidir sobre la primera cama que deia abans, la de la reivindicació, però no en la segona, la del govern, que ha de tenir una visió més a llarg termini. Però, evidentment, mentre tinguem gent a la presó, no podem fer abstracció d'això. Ho hem de tenir molt present i fer tota la pressió possible perquè no sigui així. Els mateixos presos, amb els seus missatges, ens donen un gran exemple de coherència i de la necessitat de tenir una visió més a llarg termini.

I, realment, tot plegat feia falta veient on hem arribat?

Sí. Jo recordo partits del Barça amb el camp ple de senyeres i parlar *sotto voce*, fluixet, amb el president Pujol de la perspectiva de ser un dia un estat independent. I l'únic referent que teníem en aquell moment era això, el camp del Barça ple de banderes. Doncs bé, avui el de Catalunya és el principal problema que té l'Estat i un dels més importants que té Europa. Calia fer tot això per dir: "Catalunya existeix." El trajecte ha estat d'un impacte i una fortalesa extraordinaris, encara que no hàgim arribat on volíem arribar. ■

@ L'entrevista completa a www.elpuntavui.cat

Sol Ric RESTAURANT

Totes les nits d'estiu vine a gaudir dels nostres sopars a la fresca

TOTS ELS DISSABTES MÚSICA EN DIRECTE

PÀRQUING GRATUIT CUINA OBERTA TOTS ELS DIES de 8:30h a 23:00h

Via Augusta, 157 - Tarragona - 977 232 032
www.restaurantsolric.com

Pa artesà cuït amb llenya

FORN DE PA

"CALNINO"

C/ Nou, núm. 67 Plaça Turers, núm. 2
SERINYÀ BANYOLES
Tel. 638 22 36 14 Tel. 626 30 21 51

ALBA BAR RESTAURANT

MENÚ DIARI TOT L'ANY
TAPES, ENTREPANS I PLATS COMBINATS

Av. Caritat Serinyana, 19
Tel. 972 259 136 - CADAQUÉS - ALT EMPORDÀ

AQUESTA DIADA, OBJECTIU INDEPENDÈNCIA

INCLOU SAMARRETA + BOSSA DE COTÓ
MODELS DE MÀNIGA CURTA O TIRES

15€

A la venda:
a la redacció d'El Punt Avui (Riu Güell, 68, 17005 Girona)
Horari d'atenció: de dilluns a divendres de 9 a 14 h

FETA A CATALUNYA

assemblea.cat EL PUNT AVUI+